

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ဧည့်ဆုတ်က

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

"ဘုရား ... ဘုရား၊ ဒီနေ့ မမွေးပါစေနဲ့ "

မွေးလူနာခွဲစိတ်ခန်းထဲကိုရောက်နေတာတောင် ဒေါ်မြနှစ် ဘုရားတ
၍ ဆုတောင်းနေတုန်းပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ချွေးမဖြစ်သူကို ဒီနေ့ မမွေးစေချင်
။ ဆရာဝန်တွေက ခွဲစိတ်တော့မှ ရမယ်ဆိုတော့ ဒုက္ခ။ ဒီနေ့ စနေနေ့။
သားဦး သမီးဦးကို စနေနေ့မှာ မွေးရင် မကောင်းဘူးလေ။ ပြီးတော့ မန
က်ပိုင်းဆိုတော့ ခွဲစိတ်ပြီးပြီဆို နေတက်ချိန်ကို ရောက်မှာ ။

ဆရာဝန်တွေကိုသွားပြီး ညနေမှ ခွဲပါလို့ စောဒကလည်း မတက်ရဲ။
လက်အုပ်ကလေးချီကာ၊ ချီကာ ဘုရားတ နေတဲ့ ဒေါ်မြနှစ်ကို သားဖြစ်
သူက ငဲ့ကြည့်လေလျှင် ...

"ဒီနေ့ မမွေးပါစေနဲ့ ၊ ဒီနေ့ မမွေးပါစေနဲ့ ... အရှင်ဘုရား ကယ်တော်
မူပါ"

"မေမေ"

"ဟင်"

"ဒီနေ့မွေးတော့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေရဲ့ "

"ဒီနေ့ စနေနေ့သားရဲ့ ၊ သားဦးစနေ မီးလိုမွေတယ်တဲ့ ။ ပြီးတော့ ...
ဒီအချိန်ဆိုရင် နေတက်ဆို ပိုဆိုးမှာ "

"ဗျာ"

"မင်းကလည်း ကွာ ... အယူသည်းမနေစမ်းပါနဲ့။ စနေပေမယ့် နက္ခတ်တို့ ဘာတို့ က ရှိသေးပါတယ်ကွ။ ဥပါန်ဒဏ်ကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်မဖြစ်စေနဲ့ "

"ကျွန်မကတော့ မွန်းလွဲမှ ပဲ မွေးစေချင်တယ်"

ဒေါ်မြနှစ် ခင်ပွန်းသည် စကားကို လက်မခံနိုင်။ သားဦးစနေဆိုတာများ သောအားဖြင့် မွေ့ကြတာပဲလေ။ ဒါကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပူပန်နေမိ၏။

"မွေးလူနာရှင် ကိုစစ်နိုင်"

"ခင်ဗျာ"

"ကိုစစ်နိုင်ဆိုတာ"

"ကျွန်တော်ပါ"

"ရှင့်ဇနီး သမီးလေး မွေးပါတယ်"

"ကေသီ ... ကေသီ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော် ဆရာမ"

"ကလေးရော၊ လူကြီးပါ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိပါတယ်ရှင်"

"တော်ပါသေးရဲ့ "

စစ်နိုင်မျက်နှာ ပြုံးသွားပေမယ့် ဒေါ်မြနှစ်က မပြုံးနိုင်။ သူမ မမွေးစေချင်တဲ့ အချိန်ကိုမှ တည့်တည့်လာမွေးတဲ့ ကလေး။ ဒါမျိုးက သူများ ခိုက်ရင်ခိုက်၊ မခိုက်ရင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ခိုက်တတ်တယ်တဲ့ ။ အယူသည်းသူပီပီ ဒေါ်မြနှစ် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည် ။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

အိမ်ရောက်ရင် ဗေဒင်သွားမေးဦးမှ ။ အချို့ ဘုန်းကြီးကိုရောင်းပြီး
ယတြာချေရတာတို့ ဘာတို့ ။

"ဟဲ့ ... သား"

"ဗျာ ... မေမေ"

"အဲဒါမျိုး ဖအေက ဓားထမ်းပြီး ခုနစ်ခေါက် နင့်ကို ငါနိုင်တယ်လို့
ပြောပြီး ကျော်ရတယ်တဲ့ "

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်သား ... မြန်မြန်လုပ်"

"ဆေးရုံမှာ ဖြစ်ပါ့မလား မေမေရဲ့ "

"သူများ မမြင်အောင် လုပ်ရမှာ ပေါ့ သားရယ်။ မေမေ လိုလိုမယ်မ
ယံဆိုပြီး ယူလာတာ။ ကားပေါ်မှာ ဓားပါတယ်။ သွားယူချေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့"

စစ်နိုင် သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ကားဆီသို့ ပြေးခဲ့ရသည် ။ ဓားကို
ယူပြီး ပြန်လာတော့ သူများ မြင်မှာ စိုးတာနှင့် လာရတာ တွန့်ဆုတ်တွန့်
ဆုတ်။ ဒါမျိုးက မယုံရခက်၊ ယုံရခက်လေ။ မေမေက လူကြီးဆိုတော့ ကို
ယုံထက် နားလည်ပြီး အတွေ့အကြုံရှိလို့ ပြောတာ မနာခံလို့ မရ။ ဘာ
တဲ့ ။

သားဦးစနေ မီးလိုမွှေတယ် ... ဆိုလားပဲ။

စစ်နိုင်ဆိုတာ ဇနီးသည် ကျော့ကေသီကို အသက်လောက် ချစ်သူ။
ဒါကြောင့် လူကြီးအသက်နဲ့ ကလေးအသက် လုယူရမယ်လို့ လာပြောတု
န်းက သူ လူကြီးအသက်ကိုပဲ ရအောင်ယူပေးပါလို့ ပြောခဲ့တာ။

အခု ...

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေတယ်ဆိုတော့
ဝမ်းသာသော်ငြား ရာနှုန်းက မပြည့်။

"ကေသီ"

"ဟင် ... မောင်"

"ကေသီ နေကောင်းရဲ့ လားဟင်"

"ကောင်းပါတယ် မောင်ရဲ့ "

"မောင်က စိတ်ပူနေတာ ကေသီရဲ့ "

"ဟင် ... မောင့်လက်ထဲက ဓားကြီးက ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

စစ်နိုင်လက်ထဲက ဓားကြီးကိုမြင်တော့ ကေသီ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ
လေးဖြစ်သွားလေလျှင် စစ်နိုင်က ရယ်လိုက်ပြီး ...

"သမီးလေးက စနေသမီးဆိုတော့ မောင်က ဓားထမ်းပြီး ခုနစ်ခေါက်
ကျော်ရမယ်လို့ မေမေက ပြောတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ"

"ဪ ... ဟုတ်လား"

"ကဲ ... သားရေ ... အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ မြန်မြန်လုပ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

သမီးလေးမျက်နှာကို စစ်နိုင်ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ကေသီ ... မောင် သမီးလေးကို ခေါ်မယ်နော်"

ပြောပြီး ကလေးပွေ့ချီကာ အောက်မှာ ချပြီး "နင့်ကို ငါနိုင်တယ်" ဟု
ရွတ်ကာ ဓားထမ်းကျော်လေလျှင် ကေသီ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ ဥပါဒါ

နံ့ကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်ကြတာ။ ကေသီကတော့ ဒါမျိုးတွေ လက်မခံချင်
။

သူတို့ က အယူသည်းနေတော့လည်း သူမ မတားချင်။ သူတို့ စိတ်ချ
မ်းသာသလို လုပ်ကြပါစေဆိုပြီး ကြည့်နေလိုက်တာ ဖြစ်၏။

စစ်နိုင်။

သူလည်း သမီးလေးကို ကျော်သာကျော်ရတယ် စိတ်ကမကောင်း။
ထို့ကြောင့် ... ပြီးတာနှင့် သမီးလေးကို အမြန်ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ...

"သမီးလေးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ"

"အမေတူသမီးလေ မောင်ရဲ့ "

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... မြေးလေးက သူ့အမေနဲ့ တူတာ"

"သမီးလေးကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးရင် ကောင်းမလဲ"

"သမီးလေးကိုမွေးတော့ သမီးလေးက လုံးဝမငိုဘူးတဲ့ မောင်ရဲ့ ။ ဆ
ရာဝန်တွေက အသက် မပါဘူးလို့ တောင် ထင်ကြတာတဲ့ လေ"

"ဟင်"

မျက်နှာပျက်သွားသူက ဒေါ်မြနှစ်ပါ။ မွေးမွေးချင်းမငိုတဲ့ ကလေးက
အငြိုးအာဃာတ ကြီးသည် တဲ့ ။ ပြီးတော့ ဒီကလေးက သားဦးစနေ။

"ဒါဆို သမီးလေးက အေးချမ်းခြင်းကို နိမိတ်ဆောင်တာပေါ့။
မျက်နှာလေးက ဝိုင်းတော့ 'နုနုဝိုင်း' လို့ နာမည်ပေးရမယ်။ ကေသီ ကြို
က်ရဲ့ လား"

"ကောင်းပါတယ်"

"မေမေ"

"ဟေ"

"သမီးလေးကိုကြည့်ပါဦး မေမေရဲ့ ... ချစ်စရာမကောင်းဘူးလား"

"ကောင်း ... ကောင်းပါတယ်ကွယ်"

မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ဇနီးဖြစ်သူကို ဦးထွန်းထွန်းတံတောင်နှင့် တို့လိုက်၏။ သူ့ အစွဲအလမ်းကြီးတာကို ကလေးတွေသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြဦးမည်။ ထို့ကြောင့် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ပြောဖို့ အပြင်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး...

"မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ကိုထွန်း"

"ဟ ... စနေနေ့မွေးတိုင်းပဲ ကလေးက ခိုက်ရမယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ။ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာကွာ။ ဘာမှ အယူသည်းမနေနဲ့ ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

"ကျွန်မ သိနေတယ် ကိုထွန်း"

"မင်းက ဘာကိုသိတာလဲ"

ဒီကလေး မမွေးခင်နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက ဒေါ်မြနှစ် အိပ်မက်တွေ မကောင်းလို့ ရင်လေးနေခဲ့တာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ သားအိမ်ကို မီးလောင်ပြီး ကေသီက ဆံပင်တွေ မီးလောင်ခံရသည် ဆိုတော့။

"ဒီကလေး ခိုက်ကိုခိုက်မှာ "

အခန်း (၂)

သမီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ဆေးရုံကနေ အိမ်ကိုပြန်လာကြတဲ့ မိသားစု။ စိတ်လေးနေပေမယ့် ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက် မိလိုက်တာနှင့် ကိုယ့်မြေးဆိုတဲ့ အသိက အချစ်စိတ်ကို သွေးပူအောင် လှုံ့ဆော်ပေးသည်။

အိပ်ပျော်နေတဲ့ မြေးလေးမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စိတ်၏ ရှုပ်ထွေးခြင်းတို့ က တစ်စချင်း ဆွဲထုတ်ပြီး ရှင်းပေးနေသလိုပါပဲ။

"သား"

"ဗျာ"

"မြေးလေးနာမည်က နုနုပိုင်းနော်"

"ဟုတ်တယ်လေ မေမေရဲ့ ၊ သမီးလေးကို သူ့အမေလို နုနုနယ်နယ် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်အောင် ရှေ့က နုနုဆိုတာလေး ထည့်ပေးတာလေ။ မေမေ သဘောကျရဲ့ လား"

"ကျပါတယ် သားရယ်၊ နာမည်လေးက လှသားပဲ"

"အင်း ... မအေဘက်က အဘိုးအဘွားတွေသာ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာရင် တို့ တောင် ချီရပါဦးတော့မလား မသိဘူး"

"ဟယ် ... မောင်"

"ဟင် ... ဘာလဲ ကေသီ"

"ကိုမှာ ဘာလို့ ပြေးလွှားနေကြတယ် မသိဘူး"

"ဟင်"

ကားထဲမှာ မို့ အရာအားလုံးကို မမြင်မိတာရယ်။ ကလေးကြောင့် အ
ပျော်လွန်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်မိတာရယ်ကြောင့် ခုမှ
ကေသီပြောလို့ ကားကို ရပ်ပြီး ထွက်ကြည့်လိုက်စဉ် ...

"မီးဖျို့ ... မီး ... မီး"

"မီးတွေလောင်နေတယ် လုပ်ကြပါဦး"

"ဟင်"

"အမလေး မောင် မောင် ကေသီတို့ အိမ်"

"ဟာ"

မှောင်မည်းနေတဲ့ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ လိမ့်တက်လာသော နေရာသည်
ကိုယ့်အိမ်မို့ စစ်နိုင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားလေသည် ။ နောက်ပြေးထွက်သွား
လေလျှင် ...

"မောင် ... မောင် ... မသွားနဲ့ "

"သား"

"အမယ်လေး ... မောင့်ကိုကယ်ကြပါဦး မောင်"

"ဟဲ့ ... သမီး မသွားနဲ့ လေ"

"မောင်ရေ"

"သမီး"

စစ်နိုင် ရှေ့ကပြေးတာကို ကေသီက နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။ ။ ဦး
ထွန်းလူလည်း ပြေးလိုက်သွားပြီး ဒေါ်မြနှစ်မှာ သာ ကလေးကိုပိုက်ပြီး
ဟိုပြေးရမလို ဒီပြေးရမလို။

စစ်နိုင်။

အရေးကြီးတဲ့ ကုမ္ပဏီနဲ့ ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းတွေရဖို့ အတွက် အိ
မ်ကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့၏။ မီးက အိမ်ကြီးကို တစ်ခြမ်းပဲ လောင်နေသေး
တော့ မျှော်လင့်ချက် ရှိနေသေးသည် လေ။ ပြီးတော့ ကေသီရဲ့ လက်ဝ
တ်ရတနာတွေ။ ဒါတွေက အရေးကြီးတာမို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဝင်ခဲ့တာပါ။

တော်ပါသေးရဲ့ ။

သူ မီးတောက်တွေကို တိမ်းရင်း ရှောင်ရင်း အရေးကြီးတာတွေကို ရ
အောင်ယူနိုင်ခဲ့၏။ ပြန်ပြေးလာခဲ့တော့ ထွက်ပေါက်မှာ မီးတွေက လော
င်စပြုနေပြီ။

"ဟာ"

မီးညွန့်က လူဘက်သို့တိမ်းလာသဖြင့် နောက်သို့ အတင်း ပြန်ဆုတ်
ရသည် ။ ဒုက္ခပါပဲ။ သူ ပြန်ထွက်နိုင်ပါတော့မလား။ သူ မီးထဲမှာ ဘဝ
ဆုံးရတော့မှာ လား။

"မောင် ... မောင်ရေ"

"သမီး ... မသွားနဲ့ "

ဒါ ဖေဖေနဲ့ ကေသီအသံ။

"ကေသီမလာနဲ့ ... မလာနဲ့ "

"မောင် ... အမယ်လေး ... မောင့်ကို ကယ်ကြပါဦး"

"သမီး"

"ဖေဖေ ... ဒါကို ရအောင်ယူပါ"

ပြောပြီး စစ်နိုင်လက်ထဲကသေတ္တာကို အားကုန်လွှဲပြီး အပြင်ဘက်သို့ ပစ်လိုက်၏။ သူ မီးထဲမှာ ဘဝဆုံးသွားရင်တောင် ဒီသေတ္တာထဲကပစ္စည်းတွေက ကေသို့ဘဝကို ကယ်တင် စောင့်ရှောက်နိုင်မှာ ပါ။

"သား ... ရေဖြန်းနေတယ်၊ ထွက် ... ထွက်"

"ဖေဖေ ... ကေသို့ကို ပြန်ခေါ်သွားပါ"

"သား ... ထွက်လို့ ရပြီ။ ထွက်လာခဲ့"

"မောင်"

"ကေသီ ... မလာနဲ့ "

"သား"

ကေသို့ကို အခြားသူတွေ ဝိုင်းဆွဲကြချိန်မှာ သားသမီးအပေါ် ထားရှိသော မိဘတို့ ၏ မေတ္တာတရားက သားသမီးအတွက်ဆို ဓားတောင်ကို ကျော်၍ မီးပင်လယ်ကိုဖြတ်မည်ဆိုတဲ့ အတိုင်း။ သားကို ကယ်ဖို့ ဦးထွန်းလူ မီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည် ။

"အား"

"ဖေဖေ"

"သား"

ကိုယ့်ကို မီးပူဟပ်လိုက်လို့ တစ်ကိုယ်လုံး ကျက်လုမတတ် ပူပြင်းလောင်မြိုက်ခံရတာတောင် ဒဿိဒယိုင်နှင့် ရှေ့ဆက်တိုးပြီး သားလက်ကို မိအောင်ဆွဲခေါ်သည် ။

"ဖေဖေ ... မလာနဲ့ "

"သား ... မြန်မြန်"

မီးက ရေဖြန်းတဲ့ နေရာမှာ ဟုတ်ခနဲငြိမ်းသွားလိုက် မီးကူးပြီး ပြန်
တောက်လာလိုက်မှာ ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားတဲ့ နေရာကနေ သားကို အပြင်
ရောက်အောင် အားကုန်တွန်းထုတ်လိုက်၏။ သူက သေမယ်ဆို
သေပျော်ပြီပဲလေ။

စစ်နိုင်။

နောက်က တွန်းအားကြောင့် ပူလောင်မှုတွေကို
ကျော်ဖြတ်ပြေးမိရင်းပဲ သူ့အပေါ်သို့ ရေတွေက သောခနဲကျလာလို့ သ
က်သာရာ ရသွားပေမယ့် ပြေးနှုန်းက အရှိန်လွန်၍ မှောက်လျက် လဲကျ
သွားလေတော့သည် ။

"အင့်"

"ဟာ ... လဲကျသွားပြီ"

"သူ့ကိုရအောင် မြန်မြန်ဆွဲ"

လဲကျတဲ့ စစ်နိုင်ကို လေးငါးယောက် အတင်းဝင်ဆွဲပြီး လွတ်ရာ
ရောက်ပြီးသည့်နောက် ...

"ဝုန်း"

"အား"

"ဖေဖေ"

စစ်နိုင် အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ပစ်လိုက်၏။ မီးထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ ဖေ
ဖေ။ ပထမလှည့်ကြည့်မိခြင်းမှာ ခြေကားယား လက်ကားယား မြင်နေရ

သေးပြီး ခုတော့သွားပြီ။

"ဖေဖေ"

"အမယ်လေး ... ကိုထွန်း သေပါပြီ။ ကိုထွန်းရေ ... ကိုထွန်းကို ကယ်ကြပါဦး ... အီးဟီး"

"ဖေဖေ"

"ဟေ့ကောင် ... မသွားနဲ့ "

"ကယ်ကြပါဦးဗျာ ... ဖေဖေကို ကယ်ကြပါ"

"ကိုထွန်းရေ"

"ဖေဖေ"

ဆွဲသူလွဲသူတွေကြားမှာ စစ်နိုင် ရန်ကန်နေတဲ့ အဖြစ်ကို ကေသီ မမြင်။ သူမ မြင်နေတာ သူမအာရုံထဲမှာ ပြိုကျသံတွေကြားပြီး၊ သေသွားတာ မောင်ပါပဲ။ မောင်သေပြီဆိုတဲ့ အသံက နှလုံးခုန်သံတွေ တဒိုင်းဒိုင်းမြည် လာပြီး ...

"မောင် ... မောင်သေပြီ ... မောင်ရေ"

"ကလေးမ မဟုတ်ဘူး လေ ... သတိထား"

"အို ... ဒုက္ခပါပဲ၊ သူက ခုမှ မီးဖွားပြီး ဆေးရုံက ဆင်းလာတာ။ သွေး နုနုလေးနဲ့ "

"သူ့ကို ခေါ်သွားကြ"

"မလိုက်ဘူး ... မောင်သေပြီ ... မောင်ရေ"

"ကလေးမ ... သတိထားလေ"

"မောင် ... အီး ဟီး ဟီး"

"ကိုထွန်းရေ"

"ဖေဖေ"

ယူကျုံးမရနှင့် ဖေဖေလို့ ကျုံးအော်ပြီး စစ်နိုင်လဲကျသွားလေတော့၏
။ ဖေဖေ သေပြီဆိုတဲ့ အသိရယ်၊ မီးလောင်လို့ ရလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေရ
ယ်ကြောင့် လူက ခြေကုန်လက်ပမ်းကျသွားသည် ထင်ပါရဲ့ ။

မိဘဆိုတာ ...

သားသမီးအတွက် အသက်တောင်ပေးဝံ့တဲ့ မေတ္တာတရားကို
ဦးထွန်းလူက လူအများ ရှေ့မှာ လက်တွေ့ကျကျ အသက်ပေးပြီး
စံပြသွားခဲ့သည် လေ။

အခန်း (၃)

ဖြေမဆည်နိုင်စွာ မျက်ရည်တွေဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေတဲ့ ဒေါ်မြနှစ်။ ရင်ထဲမှာ ငိုရလွန်းလို့ အောင့်တက် လာပြီး စူးခနဲ ကျင်ခနဲ နာကျင်မှုတွေက ဘယ်နေရာကမှန်း နေရာအတိအကျမသိ။ လင်က မြွေကိုက်လို့ သေတဲ့ အပြင် သားကြီးက ရေနစ်၊ သားငယ်က စွန်ချီခံရတဲ့ မပဋ္ဌာမြေလူးအဖြစ်လို သူမ ကြုံနေရတာပါ။

အခု ...

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက မီးထဲမှာ သေဆုံးသွားခဲ့သည့်အပြင် သားနဲ့ ချွေးမက ဆေးရုံမှာ ။ ဒီထက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျဖို့ ဘာရှိဦးမှာ လဲ။ သူမတစ်ယောက်တည်း အရူးမီးဝိုင်းသလို ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ ဒီကြားထဲ သားများ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သူမ တကယ်ရူးဖို့ ပဲ ရှိတော့သည် ။ ဘယ်လိုကပ်ဆိုးတွေများ သူတို့ မိသားစုအပေါ် ကျရောက်လာပါလိမ့်။

"မမကြီး"

"....."

"မမကြီး"

"ဟင်"

ကလေးကိုပိုက်ပြီးရောက်လာတာ ထမင်းချက်နီမာ။ အနီးဖွေးဖွေးနဲ့

င့် ပတ်ထားတဲ့ ကလေးကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသလို နောက်ဆုတ်သွားကာ ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထွက်သွားခြင်းနှင့်အတူ။

မျက်လုံးက ကလေးမျက်နှာပေါ်မှာ စူးစူးနစ်နစ်။

ဒီကလေး ...

ဒီကလေး ဂြိုဟ်မွေ့လို့ တစ်မိသားစုလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်တာ သားဦး စနေမို့လို့ မီးလိုမွေ့တာ။ ဒီကလေးက ကံကြမ္မာ လက်မည်းကြီးနဲ့ လက်ဆက်မွေးဖွားလာတဲ့ ကလေး။ စနေဂြိုဟ်လေး။ ဟုတ်တယ် ဒီကလေးက စနေဂြိုဟ်။

"မမကြီး ... ကလေးက"

"တိတ်စမ်း ... မပြောနဲ့ "

"မမကြီး"

"ဒီကလေးကို ငါ့ရှေ့ ခေါ်မလာနဲ့ ၊ သွားစမ်း။ ထွက်သွား ... ဒီကလေးကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး။ စနေနေ့မှာ ဘီလူးနက္ခတ်နဲ့ ယှဉ်မွေးလာတဲ့ ကလေး။ သူ့ကြောင့် ငါ့ယောက်ျား သေရတာ။ သားဦးစနေဆိုတဲ့ အတိုင်း သူ မီးလိုမွေ့လို့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်တာ။ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြ ... သွား"

စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်နေတဲ့ ဒေါ်မြနှစ်အသံကြောင့် နီမာတုန်လှုပ်စွာ ခင်ပွန်းသည် ကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဗေဒါက ...

"လွယ်လွယ်သတ်ပစ်ရအောင် ... ဒါ ကြက်ကလေး ငှက်ကလေး မဟုတ်ဘူး လေ မမကြီးရဲ့ ။ ပြီးတော့ ... ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ ကလေး"

"မသိဘူး ... သူ့ကို ငါမမြင်ချင်တော့တာပဲ သိတယ်။ ဒီကလေးကို မြင်နေရရင် ငါပါထပ်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့"

ကလေးကို ဝေခနဲကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်ခြင်းသို့ရောက်၏။ သံယောဇဉ်တွေအစား အမုန်းပဲ တိုးပွားခက်ထန်ကာ ဒီကလေးကြောင့် တစ်မိသားစုလုံး ဒုက္ခရောက်ရတာဆိုတဲ့ အသိက တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေသည် ။ လူ့လောကထဲကို စတင်ချည်းနင်းဝင်ရောက်လာကတည်းက ဒုက္ခတွေ သောကတွေကို သယ်ဆောင်လာခဲ့တဲ့ ကလေး။

"ဗေဒါ"

"ဗျာ"

"ငါ နင်တို့ လင်မယား တင့်တောင်းတင့်တယ်နေနိုင်အောင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးမယ်။ ဒီကလေးကို နင် သတ်ပေး"

ဗေဒါ ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ ဆိုးသည် ဖြစ်စေ ကောင်းသည် ဖြစ်စေ ဘာမှ မသိနားမလည် ကိုယ်ပြုသမျှနုရမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ ဘယ်လိုသတ်ရက်မှာ လဲ။ လူတစ်ခါသတ်ဖူးတဲ့ လူက နောက်ထပ် လူဘယ်နှစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် သတ်ရဲတဲ့ သတ္တိ ရှိကြပေမယ့် သူက ဘုရားတရားကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသူ။ သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာချမ်းသာစေကြောင်း အမြဲမေတ္တာပို့ ဆုတောင်းနေတဲ့ လူက။

အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ သတ်ရက်မှာ လဲ။ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ရဲ့ ကလေးဆိုပြီး လက်ထဲကိုရောက်လာတာ မကြာသေးပေမယ့် ထွေးပိုက်မိတဲ့ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ နီနီထွေးထွေးလေးကို ခြင်မကိုက် ယင်မနားအောင် ကိုယ်ပဲယပ်ခတ် ပေးခဲ့ရတာ

"ကျွန်တော် မလုပ်ပါရစေနဲ့ မမကြီး"

"ဘာ"

"ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ ကလေးကို ကျွန်တော် သတ်မပေးနိုင်ဘူး"

"နင်က ငါ့စကားကို ဖီဆန်တယ်ပေါ့"

"ကဲ ... လုပ်သာလုပ်ပေးလိုက်ပါတော့ ကိုဗေဒါရယ်"

"ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး နီမာ"

ဒေါ်မြနှစ် အခက်တွေ့သွား၏။ ဗေဒါက အတွင်းလူမို့ ခိုင်းတာ။ သူက မသတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အခြားလူကို ခိုင်းဖို့ က မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးဖြစ်ဖြစ် သတ်တယ်ဆိုကတည်းက လူသတ်မှုမြောက်တာမို့ ...

"ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်"

"ဟင်"

ဘယ်လိုလုပ်ရဦးမှာ လဲလို့ စိုးရိမ်စွာနှင့် ...

"ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ မမကြီး"

"နင်တို့ လင်မယားကို လစာအပြင် ငါ ငွေဆယ်သိန်း ထပ်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီကလေးကို နင်တို့ မွေးနိုင်ရင်မွေး၊ မမွေးနိုင်ရင် ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ စွန့်ပစ်လိုက်"

"ဗျာ"

"ငါဖြစ်ချင်တာက ဒီဂြိုဟ်ဆိုးမလေး ဒီအိမ်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ပဲ။ သူ့ကို ငါမမြင်ချင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါပေးတဲ့ ငွေကိုယူပြီး နင်တို့ သူ့ကိုခေါ်သွား"

လင်မယားနှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြပြီးနောက်

"ကောင်းပြီလေ ... မမကြီး ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်စေရပါမယ်"

"အေး ... ထွက်သွားပြီးရင် နင်တို့ ဒီအိမ်ရိပ်တောင် လုံးဝ ပြန်မနင်းပါနဲ့ ။ ဒီကိစ္စ သားတို့ လင်မယား လုံးဝသိလို့ မဖြစ်ဘူး။ မှာ ထားတဲ့ ကြားက ပေါက်ကြားခဲ့ရင် နင်တို့ ကို ကလေးခိုးမှုနဲ့ ထောင်ကျအောင် ငါ လုပ်မယ်၊ မယုံမရှိနဲ့ "

"စိတ်ချပါ မမကြီး၊ ဒီကိစ္စ လုံးဝမပေါက်ကြားစေရပါဘူး"

"မတော်တဆ သားတို့ နဲ့ ဆုံဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ဒီအကြောင်းလုံးဝမပြောမိစေနဲ့ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို ခဏစောင့်"

ဒေါ်မြနှစ် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတာနှင့် ဗေဒါ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည် ။ ဒါ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒိရောက်ကြတာ ဗေဒါကတော့ ကလေးက သားဦးစနေမို့လို့ ခိုက်တာဆိုတာကို အယုံအကြည် မရှိပေ။ တစ်နေ့ ဘယ်သူက ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ရှောင်လွှဲလို့ မရအောင် ကံကြမ္မာက သတ်မှတ်ထားပြီးသားပဲဥစ္စာ။

ဒါကို ...

မိုးကြိုးပစ်မှ ထန်းလက်နဲ့ ကာလို့ ရမလား။ ဒီကလေးအပေါ် ဒေါ်မြ နှစ် ဘယ်လိုပဲမြင်မြင် ဗေဒါကတော့ သူ့မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ အရာရာ ကို အကောင်းအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်သည် ။

"ကိုဗေဒါ"

"ဟင်"

"ရှင် ရမ်းသမ်းစွတ်လုပ်မနေနဲ့ နော်။ ဒီကလေးက"

"သားဦးစနေ မီးလိုမွေမှာ လို့ မင်း ပြောမလို့ လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"တော်စမ်းပါကွာ"

"တော်လို့ မရဘူးရှင်၊ ဒီကလေးကို မွေးပြီးမှ ဒီမိသားစု ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတာ ရှင်အမြင် ရှင်အသိ"

"ကုန်းဘောင်ခေတ်က အယူအဆတွေ ငါ့ကို လာပြောမနေနဲ့ ၊ စနေဂြိုဟ်မကလို့ ဘာဂြိုဟ်တွေပဲ နောက်လိုက်ပါပါ ကိုယ်ကောင်းတာ လုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မှာ ပဲ။ အဲဒါ ငါ့အယူအဆပဲ"

"ခက်တော့တာပဲ"

"ဘာမှ ခက်မနေနဲ့ ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခြင်းပဲ။ ငါပြောပြီးပြီပဲ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မယ်လို့ ။ တို့ မှာ လည်း သားသမီးရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ နဲ့ မထိုက်လို့ သူတို့ ကံဆိုးတာ။ တို့ နဲ့ ထိုက်တော့ တို့ ကောင်းချင် ကောင်းမှာ ပဲ"

"ရှင်နဲ့ တော့ ... ဟင်း"

နီမာ ခေါင်းကိုလည်း ကုတ် သက်ပြင်းလည်း ချသည် ။ သူက မိန်းမဝီဝီ အယူသည်းချင်သည် ။ ယောက်ျားလုပ်သူက ဘာကိုမှ အယုံအကြည် မရှိ။ ဘုရားမှ တစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိလို့ ပြောတဲ့ သူ။

"အဲ ... အက် အက်"

"ဟော ... တွေ့လား ကလေးက လုံးဝမငိုဘဲ လက်ကလေး ပါးစပ်ထဲ ထည့် စုတ်နေတာ ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းသလဲ။ မင်း ကြည့်စမ်း"

"မွေးပြီးပြီးချင်းတုန်းကလည်း လုံးဝ မငိုဘူးတဲ့ "

"အဲဒါပဲပေါ့ ... အဲဒါ မိဘကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ သူ့ဘာသာ အေးရာ အေးကြောင်းနေတဲ့ နိမိတ်လေ"

"ဘာ ... အေးရာအေးကြောင်းလဲ၊ အဲဒါ အငြိုးအာဃာတ ကြီးခြင်းရဲ့ လက္ခဏာ"

"ဘုတ်"

ပိုက်ဆံတွေကို စားပွဲပေါ် ပစ်မချခင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ ကလေးအပေါ် အညှာအတာကင်းမဲ့လွန်းလှ၏။ စနေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရာဟု ပြိုဟ်ပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်တော့ ဒီကလေးဟာ သူတို့ သွေးအရင်းအချာပဲလေ ။ အရင်းကမှ မခိုင်မာရင် အဖျားပိုးထိုးနိုင်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးလား။

"ရော့ ... ဒီမှာ ငွေဆယ်သိန်း။ နင်တို့ ဒီကလေးကို အမြန်ဆုံးခေါ်သွားတော့"

"ဟိုလေ ... မမကြီး"

"ဘာလဲ"

"ကိုစစ်နဲ့ ကေသီမေးရင်"

"ကလေးသေသွားပြီလို့ ပြောလိုက်မှာ ပေါ့"

"ဪ"

"နင်တို့ နှုတ်လုံပါစေနော်။ ငါ ပေးထားတဲ့ ငွေပမာဏက နင်တို့ ပါးစပ်ကိုပိတ်ဖို့ "

"စိတ်ချပါ၊ အချိန်တန်မှ သာ မမကြီး နောင်တမရမိစေနဲ့ "

"ဟွန်း ... ငါဘယ်တော့မှ နောင်တမရဘူး စိတ်ချ"

"ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ သွားတော့မယ်"

"သွားတော့"

နီမာ ပိုက်ဆံတွေကိုယူပြီး အပေါစားလက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီး ထရပ်လိုက်သည် ။ ဗေဒါကတော့ ငွေဆိုတာထက် ပိုက်ထားတဲ့ ကလေးအပေါ်မှာ သာ သနားကရုဏာတွေ အပြည့်နှင့် စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ..

ရင်ထဲမှာ မကောင်းစွာ ခြေလှမ်းတွေကို စတင်ရွေ့လျားလိုက်တာနှင့် ...

"နေဦး"

နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် စူးရဲတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီး ...

"ဒီကလေးနာမည်ကို ပြောလိုက်မလို့ "

"ဘယ်လိုလဲ"

"ဒီလောက် ပူပန်သောကတွေကို သယ်ဆောင်လာခဲ့တဲ့ ကလေး"

ပြောပြီး အံ့ကြိတ်လိုက်တာ အသံပင်မြည်သွားသလား မသိ။ လူ့လောကထဲကို ရောက်လာကတည်းက ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့ ကလေး။ နွေလိုပူတဲ့ အပူတွေ ဒီလောက် ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ သယ်ဆောင်လာတာ ...

"သူ့ကို နွေဆင့်ကဲလို့ နာမည်ပေးလိုက်"

"နွေဆင့်ကဲ"

"ဟုတ်တယ်"

နွေကို ဆင့်ကဲပြီး တကယ်ပူ၊ မပူဆိုတာတော့ အနာဂတ်မှာ ။
